

i Varetægtsarrest for en Forbrydelse, som han ikke har begaaet. Jeg tror, at det er uheldigt udtrykt i Lovforslaget, og jeg skal tillade mig at angive en anden Affattelse, hvis Sagen, som det synes at være Meningen, skal gaa til Udvalg. Den første Sætning kunde formentlig affattes saaledes: „Har den, der findes skyldig i en Forbrydelse, under Sagen været underkastet Varetægtsarrest, som nærmest har været foranlediget ved Mistanke imod ham for en anden Forbrydelse, hvori han efter det senere oplyste ikke kan anses skyldig“. Jeg tror, at det vil ramme Tanken lige saa fuldstændigt, og at den Modsigelse, der tilhyneladende ligger i den nuværende Redaktion, vil falde bort. — Det forekommer mig, at man kunde lade dette lille Lovforslag gaa glat igennem, at det kunde blive til Lov i denne Samling. Jeg ser ingen Grund til at nedsette Udvalg i denne Sag, men derom kunne vi senere komme til at tale. Jeg skal blot fremhæve en Betragtning, nemlig at der jo baade blandt Jurister, ogsaa blandt Jurister, der have med den kriminelle Retsspleje at gøre, og blandt Vægfolk, er en almindelig Erkendelse af, at der, som det ofte er blevet udtalt af den fremragende Jurist, der vel tør antages at være Koncipist af Lovforslaget, som det her foreligger, sker Misbrug med Varetægtsarrest her i Landet, maaste endog i et ikke lidet Omfang. Selv om man ikke vil sige, at der sker Misbrug, maa man dog sige, at vor nuværende Retsspleje er af den Bestaafenhed, at den efter sin Natur medfører usforholdsmæssig lang Varetægtsarrest. Det er noget, som Medborgere jævnlig komme til at lide under. Selv om det ikke er højt ansete Medborgere, saa er det dog vore Medborgere, der komme til at lide et Onde, som de ikke have forstyldt, og det er noget, der sker hver Dag. Naar denne Uretfærdighed kan afhjælpes ved en saa lille Forandring som den, her er foreslaaet, saa bør det ikke udsættes et Nav endnu. Lad os gøre, hvad vi kunne, for at ophæve det Onde, som alle erkende er til Stede.

Formanden: Den ærede 2den Landsstingsmand for 6te Kreds har Ordet.

Caspersen: Jeg frasalber Ordet.

Waken: Det forekommer mig, at naar jeg tillod mig i al Bestedenhed at bemærke, at jeg havde Tvivl, om den foreliggende Redaktion egentlig er heldig, saa leverede den sidste ærede Taler det fornødne Bevis i saa Henseende ved at gøre opmær-

som paa, hvad han kaldte en sproglig Kuri- ositet. Jeg tilstaar, at hele denne lange Sætning paa 8 Linier synes jeg slet ikke om, thi det forekommer mig, at alle de mange Linier, der ere stude ind, ere væsentlig overflødige, og jeg ser egentlig ikke, at der er Grund til at fravige den Affattelse, vi have. Og dernæst forekommer det mig, at det ogsaa med Hensyn til Realiteten er et Spørgsmaal, om Tanken er rigtig udtrykt og Grænsen dragen rigtig ved Udtrykket „Fængsel i kortere Tid“. Nu antager jeg, at det ærede Medlem, der vel ogsaa har været med til at redigere Lovforslag, ved, at saaledes at sætte sig hen som Enkeltmand og foreslaa en Redaktion, er alt andet end heldigt, thi derved kommer man let til, naar den ikke har været Genstand for særlig Overvejelse, at sige noget, som man maa ønske ikke at have sagt, hvad jeg antager at den foreliggende Redaktion afgiver et Bevis paa. Jeg mener derfor, at der er god Anledning til baade af Hensyn til Realiteten og af Hensyn til Ønsket om den rette Affattelse at undergive Lovforslaget en nærmere Overvejelse. — Jeg erkender naturligvis, at der ikke er Grund til at behandle Lovforslag principielt forskellig, eftersom de udgaa fra Regeringen eller fra det private Initiativ, men at det kun er et praktisk Hensyn, der i saa Henseende gør sig gældende.

Da ellers ingen begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Sagens Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Madsen: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Det. Hansen: Jeg vil dog henstille til den ærede Forslagsstiller og til Tinget i det hele om ikke den Omredaktion, som der muligvis kan være Tale om, bedst kan gøres derved, at Tingets Jurister, eller nogle af dem, konfererede med den højtærede Justitsminister inden Sagens anden Behandling. Jeg tror ikke, at Tingets læge Medlemmer ville søle nogen særlig Trang til at være med til at redigere den Slags Paragraffer i Straffeloven, naar man i Virkeligheden er enig om Realiteten, og det antager jeg vil alle ere, saa at der blot er Tale om den rent formelle Redaktion, om at gøre Paragraffen mere forstaaelig og sikre, at den bliver i Overensstemmelse med Straffelo-